

Sygnatura akt VI Ka 1206/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 lutego 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale przedstawiciela (...) Urzędu Skarbowego w G.

radcy prawnego I. M. (1)

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 r.

sprawy **K. K.** ur. (...) w miejscowości P.,

syna J. i I.

oskarżonego z art. 57§1 kks w zw. z art. 6§2 kks, art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks, art. 77§2 kks w zw. z art. 9§3 kks, art. 56§2 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 26 października 2015 r. sygnatura akt III K 1565/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I części wstępnej wyroku i na mocy art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks umarza postępowanie wobec oskarżonego o czyn zarzucany mu w punkcie I, kosztami procesu na mocy art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks w tej części obciążając Skarb Państwa;

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że uchyla orzeczenie o karze i za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, opisane w punkcie II części wstępnej wyroku, na mocy art. 57 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1206/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 16 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 26 października 2015r., w sprawie o sygn. III K 1565/13, uznał oskarżonego K. K. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 25 marca 2011r. do 25 czerwca

2012r., prowadząc samodzielnie działalność gospodarczą, będąc podatnikiem od towarów i usług, dopuścił się w G. do uporczywego niewpłacenia na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług zadeklarowanego wg miesięcznych deklaracji VAT – 7 za okres od lutego 2011r. do maja 2012r. w łącznej kwocie 50.730 złotych w ustawowym terminie przewidzianym w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, tj.: w dniu 25 marca 2011r. - za luty 2011r. - 5.660 zł., w dniu 25 sierpnia 2011r. - za lipiec 2011r. - 4.236 zł., w dniu 25 września 2011r. - za sierpień 2011r. - 3.724 zł., w dniu 25 grudnia 2011r. - za listopad 2011r. - 7.873 zł., w dniu 25 lutego 2012r. - za styczeń 2012r. - 6.419 zł., w dniu 25 marca 2012r. - za luty 2012r. - 7.075 zł., w dniu 25 kwietnia 2012r. - za marzec 2012r. - 576 zł., w dniu 25 maja 2012r. - za kwiecień 2012r. - 6.095 zł., w dniu 25 czerwca 2012r. - za maj 2012r. - 9.072 zł., a także tego, że w okresie od 25 czerwca 2012r. do 25 czerwca 2013r., będąc Prezesem Zarządu (...) spółki z o. o. z/s w K., będąc podatnikiem od towarów i usług dopuścił się w G. do uporczywego niewpłacenia w obowiązującym terminie na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług zadeklarowanego wg miesięcznych deklaracji VAT – 7 za okres od maja 2012r. do maja 2013r. w łącznej kwocie 127.197 złotych w ustawowym terminie przewidzianym w art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, tj.: w dniu 25 czerwca 2012r. - za maj 2012r. - 5.506 zł., w dniu 25 lipca 2012r. - za czerwiec 2012r. - 2.288 zł., w dniu 25 sierpnia 2012r. - za lipiec 2012r. - 5.088 zł., w dniu 25 września 2012r. - za sierpień 2012r. - 25.861 zł., w dniu 25 października 2012r. - za wrzesień 2012r. - 12.890 zł., w dniu 25 listopada 2012r. - za październik 2012r. - 2.731 zł., w dniu 25 grudnia 2012r. - za listopad 2012r. - 12.272 zł., w dniu 25 stycznia 2013r. - za grudzień 2012r. - 27.449 zł., w dniu 25 lutego 2013r. - za styczeń 2013r. - 3.964 zł., w dniu 25 marca 2013r. - za luty 2013r. - 4.263 zł., w dniu 25 kwietnia 2013r. - za marzec 2013r. - 7.519 zł., w dniu 25 maja 2013r. - za kwiecień 2013r. - 1.871 zł., w dniu 25 czerwca 2013r. - za maj 2013r. - 15.495 zł, tj. dwóch wykroczeń skarbowych, z których pierwsze wyczerpuje znamiona art. 57 § 1 kks, a drugie z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 50 § 1 kks w zw. z art. 57 § 1 kks wymierzył oskarżonemu łącznie karę grzywny w kwocie 5.000 złotych.

Nadto uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 20 lutego 2012r. do 20 stycznia 2013r., będąc Prezesem Zarządu (...) spółki z o. o. z/s w K. dopuścił się do niewpłacenia w obowiązującym terminie na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. przez spółkę jako płatnika obliczonych i pobranych zaliczek na podatek dochodowy PIT – 4R za rok 2012r. w łącznej kwocie 10.238 złotych - w ustawowym terminie przewidzianym w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj.: w dniu 20 lutego 2012r. - za styczeń 2012r. - 877 zł., w dniu 20 marca 2012r. - za luty 2012r. - 855 zł., w dniu 20 kwietnia 2012r. - za marzec 2012r. - 877 zł., w dniu 20 maja 2012r. - za kwiecień 2012r. - 926 zł., w dniu 20 czerwca 2012r. - za maj 2012r. - 888 zł., w dniu 20 lipca 2012r. - za czerwiec 2012r. - 985 zł., w dniu 20 sierpnia 2012r. - za lipiec 2012r. - 992 zł., w dniu 20 września 2012r. - za sierpień 2012r. - 849 zł., w dniu 20 października 2012r. - za wrzesień 2012r. - 743 zł., w dniu 20 listopada 2012r. - za październik 2012r. - 743 zł., w dniu 20 grudnia 2012r. - za listopad 2012r. - 749 zł., w dniu 25 stycznia 2013r. - za grudzień 2012r. - 754 zł., tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 77 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Nadto uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniach 25 lutego 2009r., 19 marca 2009r., 22 kwietnia 2009r., 22 maja 2009r. w G., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki z o. o. (...) z/s w K. dopuścił się do podania nieprawdy w złożonych deklaracjach VAT – 7 za styczeń, luty, marzec i kwiecień 2009r. poprzez:

a) zawyżenie podatku naliczonego z faktur podlegającego odliczeniu z faktur VAT

- dokumentujących zakupy usług telekomunikacyjnych,

- dotyczących zakupu paliwa;

b) zaniżenie podatku należnego, gdyż dokonał skorygowania podatku należnego mimo braku potwierdzenia otrzymania korekty faktury dokumentującej nabycie towaru lub usługi przed złożeniem deklaracji za luty 2009r.,

czym uszczuplono Skarb Państwa w podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 15.924 złotych, tj.: za styczeń 2009r. - 11.613 zł., za luty 2009r. - 1.619 zł., za marzec 2009r. - 1.531 zł., za kwiecień 2009r. - 531 zł., tj. przestępstwa skarbowego

z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 56 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Uznał także oskarżonego za winnego tego, że w dniu 13 stycznia 2011r., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki z o. o. (...) z/s w K. dopuścił się w G. do niedopełnienia obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych deklaracją VAT – 7 za styczeń 2011r., tj. do niezłożenia deklaracji korygującej VAT – 7 do dnia 12 stycznia 2011r. w ciągu 14 dni od daty otrzymania zawiadomienia o zamiarze dokonania korekty podatku należnego przez spółkę cywilną (...). W., I. M., B. K. T., (...), czym uszczuplono Skarb Państwa w podatku od towarów i usług w kwocie 14.069 złotych, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na mocy art. 56 § 2 kks wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych.

Na mocy art. 85 kk w zw. z art. 39 § 1 kks Sąd połączył kary jednostkowe grzywny, orzeczone za przestępstwa skarbowe w pkt 2-4 i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w rozmiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych, a nadto zasądził od oskarżonego stosowne koszty sądowe.

Powyższy wyrok zaskarżony został na korzyść oskarżonego w całości przez jego obrońcę, która zarzuciła mu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 366 § 1 kpk, poprzez nieuwzględnienie zasad doświadczenia życiowego i bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności braku ustalenia, czy osiągniany zysk pozwalał na spłatę zaległości podatkowych,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezpodstawnej odmowie nadania waloru wiarygodności w całości wyjaśnieniom oskarżonego, w szczególności dot. trudności związanych z regulowaniem zobowiązań podatkowych w związku z upadłością głównego kontrahenta oraz utratą płynności w związku z kryzysem panującym w górnictwie, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nakazuje wyciągnąć wnioski odmienne prowadzące ostatecznie do uznania, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego zasługiwała częściowo na uwzględnienie, choć z przyczyn innych aniżeli te wskazane w samym środku odwoławczym.

Na wstępie trzeba zatem podkreślić, że Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe, w trakcie którego przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił zatem, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew czynionemu zarzutowi była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów.

Obrońca w środku odwoławczym zwraca uwagę na okoliczności, które towarzyszyły popełnieniu przez oskarżonego przypisanych mu czynów, w szczególności eksponując trudności z egzekwowaniem płatności od kontrahentów na rynku usług górniczych, maksymalne wydłużanie przez nich okresów płatności, ogłoszenie upadłości głównego kontrahenta (które miało jednak miejsce pod koniec 2010 roku), a tym samym trudną i pogarszającą się kondycję finansową spółek. Faktem jest jednak, iż oskarżony od wielu lat prowadzi aktywnie działalność gospodarczą, jest

zatem rzeczą oczywistą, że decyzja o prowadzeniu takiej działalności, zasiadanie w jednoosobowym zarządzie spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, pociąga za sobą powstanie obowiązku określonych płatności z tytułu należności podatkowych. Mija się z prawdą oskarżony, gdy dowodzi braku swojego zawinienia. Okoliczności sprawy w sposób klarowny, obiektywny i nie podlegający kwestionowaniu wykazują winę K. K. w dopuszczeniu się przez niego zarzucanych mu wykroczeń z art. 57 § 1 kks i przestępstw skarbowych, zwłaszcza tego określonego w art. 77 § 2 kks, których sprawstwo jest kwestionowane przez skarżącą. Oskarżony, jako prezes zarządu spółek, a także osoba prowadząca samodzielnie przez dłuższy czas działalność gospodarczą, winien mieć świadomość tego, że podejmowana przez spółkę pierwszą, jak i następnie drugą - nowo utworzoną, działalność z uwagi na labilne czynniki rynkowe, determinujące powodzenie określonych przedsięwzięć, zwłaszcza w warunkach podnoszonego kryzysu w górnictwie w latach 2008 – 2010, obciążona jest znacznym ryzykiem utraty płynności finansowej. Tym samym powinien on jako podmiot fachowy i doświadczony przewidywać i zapobiegać wystąpieniu ekonomicznych skutków z tym związanych. W związku z powyższym nie może on przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych i nie płacić w terminie zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Sąd II instancji w pełni przychylił się do stanowiska Sądu Najwyższego, zajętego w wielu swoich orzeczeniach, w myśl którego niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość, podatek bowiem jest pobrany już wówczas, gdy dokonano jego potrącenia, tj. gdy wypłacono podatnikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok SN z dnia 19 VIII 1999r., III KKN 434/97, wyrok SN z dnia 16 V 2002r., IV KKN 427/98). Problem pobrania podatku jest związany jednak z występującymi właśnie w praktyce sytuacjami, gdy płatnik nie posiada środków finansowych na uiszczenie podatku podatnika, wówczas bowiem przyjmuje się najczęściej fikcję pobrania podatku „na papierze”, gdy tymczasem w rzeczywistości płatnik nie dysponuje pieniędzmi na wpłatę podatku. Zarówno Sąd Najwyższy, jak i przedstawiciele doktryny wielokrotnie akcentowali, że kondycja finansowa płatnika nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnoskarbowej płatnika, środki pieniężne bowiem nie należą do płatnika, a do podatnika (do czasu pobrania) i do Skarbu Państwa (od czasu wpłacenia), powinnością zaś płatnika jest jedynie obliczyć, pobrać i wpłacić podatek na rachunek właściwego organu (tak m. in. wyrok SN z dnia 16 V 2002r., IV KKN 427/98, wyrok SN z dnia 2 VIII 2002r., IV KKN 426/98, post. SN z dnia 25 X 1995r., I KZP 30/95, G. Łabuda: Komentarz do art. 77 kks). Dlatego też wywodzenie przez skarżącą z faktu niezależnych od oskarżonego i niewywołanych jego celowym działaniem kłopotów finansowych, czy też braku osiągnięcia zysku w odpowiedniej wysokości, tj. takiego, który pozwalałby na spłatę zaległości podatkowych, braku jego zawinienia w niedopełnieniu obowiązków podatkowych względem Skarbu Państwa, jest absolutnie nieprawidłowe, a co za tym idzie, nie akceptowane przez Sąd odwoławczy. Kontynuowanie działalności gospodarczej przez niewydolny podmiot, mimo pogarszającego się stanu jego finansów, nawet w warunkach podnoszonego kryzysu w branży górniczej, a nadto tworzenie kolejnego tworu gospodarczego, także finansowo niewydolnego, w żadnym razie nie uchylało obowiązku ponoszenia należnych ciężarów podatkowych; to rzeczą prowadzącego działalność jest czynienie tego w taki sposób, aby zobowiązania te były odprowadzane regularnie do budżetu Państwa. Jeśli płatności są zagrożone należy podjąć działania zmierzające do poprawy sytuacji finansowej, w tym przede wszystkim podjąć próbę egzekwowania należności na drodze sądowej, a jeśli te nie przyniosą rezultatów, nawet ograniczyć lub zakończyć działalność. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że oskarżony w żadnym razie nie podjął starań zmierzających do skorzystania z instytucji, które w trudnej sytuacji gospodarczej określonego podmiotu przewiduje ustawa Ordynacja Podatkowa, a to zwłaszcza nie skorzystał z instytucji przewidzianych w art. 67a cyt. ustawy, tj. nie występował z wnioskiem o ulgę podatkową w spłacie swoich zobowiązań podatkowych. Okres, w którym oskarżony uchylał się od terminowego płacenia podatku od towarów i usług, jak również nie wpłacał zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych jest na tyle długi, że oczywistym jest, iż oskarżony miał świadomość niewypełniania przez niego obowiązków ustawowych. Jeśli mimo tego decydował się on nadal na kontynuowanie działalności gospodarczej, to tym samym świadomie podejmował ryzyko ponoszenia odpowiedzialności za naruszenie stosownych przepisów prawa podatkowego obowiązujących podmiot, który w obrocie gospodarczym czynnie uczestniczy. Trzeba bowiem wskazać, iż podatek VAT związany jest z przychodami spółki i jest niezależny od ich otrzymania, zaś obowiązek wpłacania na rachunek organu podatkowego

obliczonych i pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych jest związany z faktem zatrudniania pracowników i w żadnej mierze nie ma związku z aktualnym standingiem podmiotu gospodarczego.

Nie jest też tak, by Sąd orzekający w sposób niedostateczny uwzględnił w realiach niniejszej sprawy treść wyjaśnień oskarżonego, te bowiem zostały poddane rzeczowej i szczegółowej analizie gdy idzie o przyczyny bezprawnych zachowań sprawcy, na co wskazuje analiza pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Podstawą czynienia ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji nie były więc tylko dokumentacja bankowa i akta sprawy karnoskarbowej z roku 2012, choć dzięki tym ostatnim wyprowadzono słuszny wniosek co do świadomego kontynuowania działalności gospodarczej przez oskarżonego pomimo pogarszającej się kondycji finansowej spółek i nieterminowego odprowadzania pobranych zaliczek na podatek dochodowy od zatrudnionych pracowników już począwszy od 2010 roku.

Sąd ad quem nie ma więc żadnych zastrzeżeń co do dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych, w tym także okoliczności przemawiających za przyjęciem działania oskarżonego za zawinione, czemu dał wyraz uznając w tej części apelację za niezasadną i niezasługującą na uwzględnienie. Stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów jest zatem znaczny; oskarżony swoimi zachowaniami godził w dobro chronione prawem jakim jest interes fiskalny państwa, ponadto działał z zamiarem bezpośrednim, przez znaczny okres czasu. Trudno zgodzić się ze skarżącą więc kiedy wywodzi, iż jedynie słaba kondycja spółek, związana z kryzysem panującym w górnictwie, skłoniła oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Pomimo deklaracji apelującej, iż środek zaskarżenia został wniesiony przeciwko całości rozstrzygnięcia, nie podniesiono w nim żadnych zarzutów, ani nie zawarto żadnych wywodów odnośnie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt IV i V aktu oskarżenia, stąd brak konieczności odniesienia się do czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 3 i 4 zaskarżonego wyroku.

Wniesienie środka odwoławczego w części odnoszącej się do winy spowodowało konieczność sprawdzenia rozstrzygnięcia w zakresie odnoszącym się do wymierzonych oskarżonemu kar.

W związku z pojawieniem się na etapie postępowania międzyinstancyjnego bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci przedawnienia karalności czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I części wstępnej wyroku, Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w pkt 1 w zakresie tego czynu i umorzył postępowanie wobec oskarżonego o ten czyn, kosztami procesu w tej części obciążając Skarb Państwa. Trzeba przypomnieć, iż oskarżonemu przypisano popełnienie w pkt 1 zaskarżonego wyroku wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks, popełnionego w okresie od 25 marca 2011r. do 25 czerwca 2012r., a zatem po myśli przepisów art. 51 § 1 i 2 kks w zw. z art. 44 § 3 kks przedawnienie karalności tego czynu nastąpiło z końcem roku 2015, co skutkowało musiało uchyleniem w tej części wyroku i umorzeniem postępowania. Powyższe rozstrzygnięcie skutkowało także zmianą zaskarżonego orzeczenia w pkt 1 poprzez uchylenie orzeczenia o karze grzywny wymierzonej łącznie w myśl art. 50 § 1 kks za oba wykroczenia skarbowe i wymierzenie oskarżonemu nowej kary za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, opisane w pkt II części wstępnej wyroku - na mocy art. 57 § 1 kks. Orzeczona kara grzywny w kwocie 3.000 złotych jest karą adekwatną do stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniającą rodzaj naruszonego dobra i czasookres bezprawnego zachowania, odpowiada ona zatem w pełni dyrektywom i przesłankom wymiaru kary określonym w art. 12 § 2 kks, co pozwala przyjąć, iż spełni swoje cele zarówno w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy nie znalazł potrzeby ingerencji w orzeczenie o karze. Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu kary za przestępstwa skarbowe adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu zatem w sposób należyty spełnią swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd orzekający trafnie także ocenił możliwości

finansowe oskarżonego, przy uwzględnieniu jego dochodów i sytuacji osobistej, a te prawidłowo determinowały wysokość jednej stawki dziennej grzywny na poziomie 60 złotych. Należy bowiem zauważyć, że oskarżony nadal jest osobą pracującą zarobkowo i osiągającą stałe dochody. Także i orzeczona kara łączna grzywny uwzględnia należycie związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, co uzasadnia orzeczenie tejsze kary przy zastosowaniu zasady asperacji. W żadnym wypadku nie nosi ona cech rażącej niewspółmiernej surowości.

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w omówionym zakresie i umorzył postępowanie wobec oskarżonego o czyn zarzucany mu w pkt I, co wiązało się z uchyleniem orzeczenia o karze i wymierzeniem oskarżonemu kary za wykroczenie opisane w pkt II części wstępnej wyroku, w pozostałej zaś części wyrok utrzymano w mocy oraz obciążono oskarżonego wydatkami postępowania odwoławczego, na które złożył się ryczałt za doręczenie pism w kwocie 20 złotych, a także opłatą za obie instancje w kwocie 780 złotych, będącą konsekwencją wymierzonych kar grzywny.